

Ольга ВЕДМЕДЕНКО

Ось така я

Привіт! Мене звати Олею, і навіть не знаю, з чого почати.

Усе життя чую, що маю по вуха таланту, але, коли потрібно зробити щось креативне, він немов крізь землю провалюється.

Насправді я люблю витати в емпіреях, вигадуючи різні ситуації, та завжди це виходить боком; як наслідок — поява найгіршої звички: шукати вчорашній день. От мені багато всього зробити треба, а замість того, щоб чуба гріти, ходжу й дулі горобцям даю. Що за людина?

Скажу про характер: ненавиджу свою чутливість. Тільки фільм подивлюся сумний або хтось тон підвищить — сміюся на кутні. А нещодавно взагалі ревма ревіла над фізикою: намагалася зрозуміти, а мені як горохом об стіну...

До речі, рідко за кимось сумую, але як вже закрутилося колесо — не зупинити. А от за родину готова небо прихилити, хоч би всі були щасливі та ще довго ряст топтали.

Знайомі називають мене різносторонньою людиною, та насправді самі ще до сьомих віників не дізнаються всіх тонкощів характеру. Я така!

Дарія ЖУРАВЕЛЬ

Мрію...

Я маю мрію. Хммм, і це не відсилка. Мрія - знайти мрію. Просто це каже людина, що нещодавно засунула в Стіну плачу згорточок із бажанням полетіти в космос, при цьому забувши дописати хоч рядочок про повернення звідти. Доволі самовіддано, до речі, якщо над цим подумати, ну, і якби, звісно, це було осмислено. Але то було не те, то був... то все був гід, що так поспішав довести групуку віслючків до крамниці з ледве не благодатними, зі святої землі, сувенірами, на яких виднівся чудотворний напис: «Made in China».

Одним словом, то було необдумано. Це як дитина, що в безсонну ніч уявляє, якби в неї була лампа Аладдіна, вона насамперед загадала б більше бажань і, звісно, перш за все, стати невидимою. Хоча в космосі, як і в суперсилах, є певна філософія. Бо ж особисто я не можу уявити хоч одну річ, окрім цих, що були б недосяжними при наявності банального бажання і хоча б яких-небудь лінивих порухів кінцівками.

Але як співається в пісні «ти вершину обирай найважчу», то ж, мабуть, усе-таки доведеться летіти, тим паче, що у Всесвіт відправлено, із чіємось Богом домовлено й, яка-не-яка, але мета.

Цікаво буде прочитати це років у сорок... Іронічно, якщо папірець у старо-

Марія МАСЛІЧЕНКО

давньому шматку стіни стане початком, зате то буде гарна історія. Й онукам буде що розповісти...

Спішу за мрією

Що взагалі є мрією? Можливо, це думки, які захоплюють нас і забирають із реальності, чи лише невеличкі бажання щось змінити у своєму житті. Тоді що саме можна назвати заповітною мрією? Те, до чого люди готові йти попри думки інших. Або лише нереальні світи, до яких прагнуть мрійливі натури...

Я, мабуть, належу до тих, хто провалюється в думки та не співвідносить їх із реальністю. Так, це приносить невеликі або й серйозні проблеми. А певно, у цьому й сенс? Я могла б фантазувати про подорожі або новий телефон. Але це якось буденно. Адже що може завадити досягти таких бажань, якщо дійсно того хочу?

Саме тому книжки, фільми, серіали, мультфільми й навіть думки під улюблену музику виносять мене з реальності. Очевидно, через це моєю заповітною мрією на цей час є вступ на бажану спеціальність, де я вчитимуся творити свої світи, малювати ті самі мультфільми або комп'ютерні ігри. Мистецтво, культура різних країн та їхня історія, різноманітні люди зі своїми звичаями — це все надихає творити.

Сама мрія надихає творити, щоб її досягти. А я спішу за нею!

Марина НАРІЖНА

Якби мали крила...

Іде дощ. Його краплі змивають зі світу яскраві фарби та змушують здаватися таким сірим, похмурим.

Стара ялина. Між її гіллям сидить купка скуйовджених горобців. Мабуть, їм холодно. Вони то туляться до купи, то поодинокі зриваються й летять кудись. Можливо, туди, де тепліше.

Якби й люди вміли літати... Тоді вони так же легко, довірившись власним крилам, злітали б високо-високо. А після дощу вони так же просто злітали б над хмарами й бачили сонце й веселку... І ставали б на краплю щасливішими! Вірю в це!

Світанок у місті

Ранок... і промені сонця ласкаво торкаються кінчика носа. Щосили змусивши себе встати з ліжка, можеш побачити величезні кам'яні «джунгли». Вони неймовірно як і зранку, коли сонце поволі заливає їх світлом, так і ввечері, коли запалюються безліччю вогнів. Селяни більше цінують прекрасні миті світанку та заходу сонця, які ти не завжди встигаєш помітити за буденною метушнею... Зупинися! Поміть! Запам'ятай!

Більш ніж пора року

Чи відомо вам, хто така Осінь? Швидше за все, відповідь звучатиме так: "Це одна з чотирьох пір року – пора злив та початку холодів". Проте я можу познайомити вас із нею ближче. І, повірте, вона відкриється для вас зовсім іншим боком.

Осінь... Немов прекрасна дівчина із золотавою косою та сірими, як осіннє небо, очима. Це неймовірна художниця, що чарує нас своїми шедевральними пейзажами. Недарма так багато митців присвячували цій красуні свої твори. Осінь доволі популярна серед художників, поетів та композиторів.

Тож... чи осінь для вас все ще просто пора року? Пора пізнати її глибше! Починаймо!

Фантазія

Видніються далекі вершини гір... Вони такі величні, що так і притягують зір. Своєю красою гори можуть зачарувати кожного. Мені вони схожі на велетнів, які заправляють своїм світом. І ось ці красені начебто наближаються до мене! Але ні... це лише моя фантазія. А ось уже хтось веселково розмальовує небо! Воно переливається кольорами: від ніжно-рожевого до фіалкового. У цьому різнобарвному океані пливуть величезні білі риби або навіть кити-хмаринки. От уже попрощалися зі мною й подалися за небокрай...

Ці краєвиди захоплюють і полоняють мою фантазію! А вашу?

Осінь полонить серця

Золотаве листячко вже всюди. Падаючи, воно ніби водить хороводи й заворює кожного. Мабуть, саме яскраві кольори роблять осінь справжньою чудотворницею. У сумні сірі дні золоте листя так схоже на скарби. А каштани-солдатики ловлять на собі багато радісних поглядів. Своїми чарми осінь полонить серця людей!

Марія БАБИЧ

Обіймай мене

(акровірш)

Очі в нього – як блискавки зранку:
Будять швидко, чарують у сні.
І я знову в думках до світанку:
Його доля зі мною чи ні?
Манить все, особливо ці вії,
А зіниці – то манна небес.
Йти з ним поряд – то подих надії...
Мріяють важко... Чи є такі сенс?
Ех, екзамен цей скласти я зможу.
Не відштовхуй, міцніш обійми. Із
Едему листок надішли.

Анастасія АБРАМОВА

Атмосфера осесі

Заглянула осінь у віконце – і все навколо заграло палкими барвами. Вітер прозорою стрічкою обвивав дерева, знімаючи золотий прикид осені. Вона надалі все більше й більше відрізала віку дню й пришивала його ночі.

Осінь дійсно зачаровує. Рано-вранці все здається монохромним, скляні краплинки роси прикрашають поки що безбарвні листочки. Але як тільки сонце починає прокидатися, росинки тануть у повітрі, листва відроджує свої багряно-золотисті кольори. Прогулюючись парком із кавою в руках, відчуваєш прохолоду й неприємну повітря, але водночас така атмосфера немовби зігриває.

Осінь – найдивовижніша й найпрекрасніша пора року.

Віра ІЛЬЧЕНКО

Прекрасна мить життя

Наше життя складається із миттєвостей. Ми часто згадуємо те, що відбулося, із радістю чи сумом. Проте в кожного є миті, які надихають на щось нове та прекрасне. Згадуючи їх, ми ніби переносимося в чудову країну, туди, де нашим близьким та рідним тепло та радісно.

Є такі миті й у моєму житті. Як не дивно, появу їх неможливо спрогнозувати. Вони з'являються зненацька, як літня прохолодна злива спекотного дня чи теплий сонячний промінчик прохолодної пори. Цілий світ уміщується в цих миттєвостях. Ти почуваш себе захищено, піднесено, натхненно та радісно. Часто ці події пов'язані зі щасливими днями: весіллями, народженнями; із природними явищами: веселкою, водограєм та, звичайно, подорожами. Саме вони постійно відкривають нам незнаний та незвіданий світ. Ми захоплюємося незвичними для нас речами, підхоплюємо радість цілих країн, проникаємо боєм і жалем народів та стаємо чутливими. Це й робить

Марія Білоус

Осінь настроїв мінє

Осінь. Пора року, що змінює настрої та думки багатьох людей...

З чим у вас пов'язана осінь? Це той час, коли ти ніби відчуваєш зміни в усьому, що навколо тебе. Як мінливий настрої у житті. Коли він гарний, ти як сонечко восени: хочеш зігріти все навкруги й зробити життя інших більш яскравим і насиченим. А коли поганий, ходиш наче холодна хмара з дощем і громом, виплескуючи весь негатив навколо себе.

Після цього настає спокій на душі й хочеться відчутти, що тебе огортають великою ковдрою, яка змінює свій колір, як і барвисте листя на деревах. Хочеться взяти філіжанку кави або чаю й зануритися в крісло біля віконця, поспостерігати за ніжними барвами осені – найяскравішої пори року.

Софія ДОНОС

наші миттєвості по-новому забарвленими «закордонним» щастям, невідомим нам до цього.

Багато трапляється всього з нами. Проте найпрекрасніше для мене – це саме відчуття миттєвості щастя. Радію, якщо можу ці піднесені хвилини розділити з найріднішими.

Чому потрібно досягати своєї мети ?

Виявляється, що не кожен вміє досягати своєї мети. Деякі просто опускають руки й не доходять до неї. Інші навіть ще не визначилися зі своєю метою. Для того, щоб цього уникнути, потрібно чітко розуміти плани та знати, чого бажаєш, ретельно все обдумати та вирішити, яким шляхом іти.

Вибирайте плани, які вас цікавлять і мотивують. Якщо знайшли потрібну мету, то до неї потрібно старанно дійти. Постійно знаходити вихід та можливості, цікавитися додатковою інформацією та здобувати нові знання. Таким чином ви не тільки дійдете до мети, а дізнаєтеся багато нового, яке обов'язково згодиться колись.

Плануйте й досягайте!

Маленькими кроками до успіху

Початок нового літа. Ми з подругою вирішили відвідати її бабусю. Після ранкової поїздки в потязі бабусин борщ із пампушками смакував так, що аж за вухами лящало. Доївши смачний обід, вирішили прогулятися до невеликого озера.

Коли зайшла розмова про школи, Настя почала розповідати про ліцей. Миттєво в голові ніби загорілася лампочка. З'явилися думка, що мені треба в цю в незвичайну школу. Упродовж декількох днів сумніви не давали спокою. Але все-таки вирішила: перехожу! Зателефонувавши до секретаря, ми зрозуміли, що встигаємо подати заяву, і нам призначили час співбесіди. Я дуже хвилювалася, але пройшла її успішно. Як тільки моя нога переступила ліцейний поріг, подруга відразу зателефонувала.

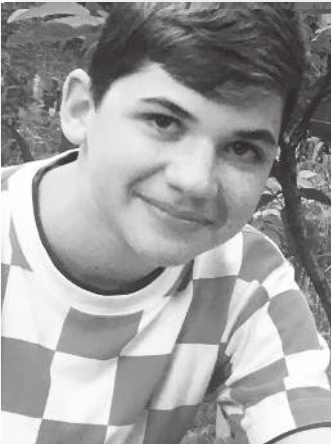
Дізнавшись, що ми тепер обидві ліцейсткі, вона примчала на всіх парах. Ми з Настею святкували, насолоджуючись зеленою Полтавою й довгоочікуваними літніми канікулами.

Заглянула осінь у віконце

На минулому тижні, відчинивши віконце, відчула: мене починає ніби видувати з кімнати. Я мала розкішну вогняну сукню. Кружляла, кружляла та навколо все фарбою обливала. Трохи туману на ранковий й уже барвистий ліс розливалася.

Перехожі дивувалися диву, що відбувалося навколо. На деревах залишалось все менше старих листочків, а вітер, як прозора ковдра, ніжно обіймав самотні дерева. Вініловий диск обертається в програвачі - ніжна й осіння музика охоплює потроху весь світ. Мої очі різко розплющуються, адже пісня звучить надто гучно ... і...

Виявилось, що це всього лиш будильник... А мій казковий сон ось так різко закінчився.

Отакый Данило (жарт)

Моє ім'я Данило. Назвали мене на честь князя Данила Галицького, а народився я в серпні із досягнень на цьому все.

Люблю дивитися новини. Ну, як люблю... Увімкнув – і через дві секунди вимкнув телевізор. Потрібно ж бути в курсі останніх подій.

Коротко про те, як я вмію малювати: хотів намалювати будинок – вийшли тільки двері. Але взагалі, у нашій державі за такими кресленнями будинки часто й будують. Тому в майбутньому мрію стати архітектором.

Мама хоче, щоб я знав англійську мову досконало, але ще навіть рідної мови «дуже гарно» не знаю, тому часто запинаюся... чи затиноюся... Як правильно – не важливо. Тож, матусю, доведеться тобі зачекати.

Нова подруга

Одного дня, їдучи з батьками на машині, ми помітили на дорозі маленьку сойку. Вона була така нещасна й беззахисна. Тож вирішили забрати її з собою додому. Виявилось, що в пташки перебите крило.

Сойка оселилася в нашому гостьовому будиночку. Я пригощала її різними смаколикami, а в подяку слухала бадьорі пташині співи. Вона була такою гарною. Пишний чорний чубчик, неймовірний орнамент на лобі, маленькі блакитні крильця та довгий хвіст. Усе це надзвичайно ошатно та привабливо. Виросла вона досить великою. Я могла годинами любоватися сойкою.

Незабаром вона одужала. І, як би не хотілося, пташка повинна була летіти на волю.

І ось знову їдемо ми в машині з батьками за місто. Відпускати нашу нову подругу в самотійне життя.

Катерина ЛЕЙКО

З чого зіткане щастя?

Як ткати полотно свого життя, кожен обирає самотійно. Поєднає в ньому свої особливі нитки, перехрещує їх у власному орнаменті чи візерунку. Усе в руках майстра. Бере матеріали й починає власне полотно – життя. Тче та вкладає туди душу, певні елементи: здоров'я, любов,

щирість. І не припиняє роботи впродовж життя. Але згодом передає свій інструмент дітям, які продовжать історію.

Після пройденого етапу ткацтва береш полотно в руки й розумієш: життя прожите не даремно. Ось воно – щастя!

Усвідомлюєш, що спробував усе, не боявся ризикувати, прямував до мети та не зважав на думки інших. У них власне бачення світу, зовсім не схоже на твоє. Просто робив те, що вважав за потрібне. Отримувалася насолода від промінчика сонця, коли весь світ долали глобальні проблеми, радів усміхненим людям навкруги. Це справді наповнює щастям! Знаходити досить прості позитивні нотки під час штормової бурі всесвіту. І радіти тому, що ти є, бо можеш відчувати, співати, кричати, любити. Ти вже щасливий, бо маєш життя.

Після важких подій струшував пил із колін і йшов. Ішов до солодкої миті щастя. І навіть дитячі мрії стали реальністю.

Знайди джерело свого щастя в простому й наповній ним свій день. Посміхайся іншим, навіть коли дощ і все йде не за сценарієм дій. Дай почуття щастя іншим – і вони відповідять тим же.

Не шукай щастя в матеріальному, бо ніколи там не знайдеш. І навіть за гроші не купиш вірних друзів і посмішки щирих перехожих. Адже ми самі робимо себе щасливими! Духовно...

Старість

Сьогодні я бачила Старість. Вона проходила поруч і вирішила зайти в гості. Повільні кроки, згорблена статура, проте це не робило її менш прекрасною.

Сиділа навпроти мене – розповідала про юнацькі роки. Про те, як ховалася в кущах, бо розбила якусь там банку, як крала порох та стріляла по новорічних іграшках.

Її одяг був пожмаканим, а от очі залишалися ще молодими: у них бавилися спогади.

Старість закинула пасмо сивого волосся. Вона не боялася розповідати про свої помилки, навпаки — щиро ділилася гріхами молодості. Проте не повчала: мовляв, сама маю набити чогось такого, щоб потім душу зігривало.

Її чоло вкривали зморшки: колись Старість багато мудрувала над життям. Можливо, шукала якісь рішення. Але зараз було видно, що вона потішилася. Просила зателефонувати рідним, яких життя на схилі літ розкидало по різних часових поясах. Я ж погоджуюся, телефоную їм на FACETIME. Мабуть, і не думала

Старість, що доживе до часу, коли світ пережить не й XXI сторіччя.

І от вони розмовляють так дивно і якимось по-дитячому:

- Привіт, ти як?
- Нормально. Який ти в мене красивий!
- І ти теж у мене гарна...
- Яка там погода?
- У нас тепло, 26 градусів, а у вас?
- У нас учора було -10.
- Пробач, що збудив...
- Забудь, я дуже рада тебе чути.

Я дивувалась... Усе ж таки старість розуміла, як це: цінувати кровні зв'язки. Не тому, що «треба», а тому що «любиш». Виявляється, суттєва різниця.

Мабуть, із часом вона стала дуже сентиментальною. Бо якимось раніше не доходило до того: світ треба було підкорювати. А зараз саме час радіти дрібницям. Звичайно, не обійшлося без сліз: про перше кохання згадують тільки з трепетом.

Сьогодні старість заїгла до мене в гості. І вперше я поглянула на неї інакше... Мабуть, трохи зрозуміла...

Катерина МАРТИНЮК

Сіре небо смутку

Для когось смуток – це невдачі, горе, поразка. І здається, що його так багато, усе небо затягнуло хмарами. Але для мене це можливість стати вільною пташкою. Полетіти далеко від проблем, сварок та людей. Хочеться розкрити свої «крила» й летіти світ за очі.

Сидиш, дивишся в одну точку й думаєш: «Коли ж я зможу заспокоїтися, відпочити від цього всього? Коли зможу ще раз відчутти запах... свободи? Коли знову почнеться дощ, щоб просто вибігти на вулицю й лягти на землю, насолоджуючись цим моментом, радіти, як дитина, коли їй купили цукерку?»

Під сірим небом легко жадати бути самотньою. Із чашкою теплого какао. Смакувати цю хвилю почуттів... Сірих і смачних...

Марія ПОЛИВОДА

Софія ІВАНОВА

Що є щастя ?

Це, мабуть, відчуття окриленості. Це ранок, коли ти просинаєшся з думкою, що сьогодні день буде кращим, ніж учора. Засинаючи, дякуєш Богові та Всесвіту за прожитий ще один незабутній день. Коли йдеш вулицею й танцюєш, незважаючи на інших, бо в навушниках лунає улюблена пісня. Коли тобі хочеться дарувати щастя всім усмішкою. Просто так.

Коли ти не можеш заснути й згадуєш, як пройшов день, а радість так і сяє на твоєму обличчі, і серце швидше стукотить у грудях.

Коли в шлунку літають метелики. Коли ти кохаєш, і це взаємно.

Тож із чого зіткане щастя? Воно виникає всередині. І ти сам вирішуєш зранку, яким буде цей твій день.

Моє пташеня

Добро завжди повертається...

Коли я була маленькою, улюбленим місцем прогулянки став майданчик у дитячому садочку. Там, біля альтанки на дереві, побачила гніздо, в якому сиділа голубка. Спостерігаючи щодня, я побачила, як там з'явилися пташенята й потроху підросли.

Одного дня... гнізда не стало, а в траві біля альтанки пищало одне пташеня, уже досить велике, але з пораненим крилом. Тож я вирішила забрати його додому. Зробивши голуб'яті гніздо в коробці, годувала, поїла, милувалася ним і вчила потроху літати: виносила пташа на подвір'я, садила на долоню й відпускала.

Але одного разу, граючись з подругами на подвір'ї біля будинку, я винесла пташеня також на вулицю разом із коробкою. І в один момент, заговорившись, не помітила, як голуб вистрибнув із коробки й кудись утік. Побачивши, що його немає, я дуже злякалася, не знала, де шукати, обдивилася все подвір'я, але голуба ніде не було.

Я вирішила піти на майданчик у садочку. Голуб дійсно сидів там, мабуть, щось згадуючи. Зрадивши, я забрала пропажу й завжди пильнувала за ним дуже добре.

Коли голуб виріс, він мене не забув і дуже часто прилітав до нашого будинку, але вже зі своєю голубкою. Ось так я переконалася, що добро завжди повертається.

Люблю грибні прогулянки

Осінь... Дуже швидко та непомітно промайнуло літо, і зараз, прогулюючись вулицею, можна побачити, як осінь уже починає вдягати своє золотаве вбрання. Зелені дерева перефарбовуються в неймовірно гарні червоно-жовті кольори. Весь ліс стає немов золотим. Стрункі берізки вдягають гаптовані золотом сукні й тепер своїми розкішними шатами виграють та сяють на сонці. На зміну пекучому літньому сонцю приходять теплі осінні дощі. А вони, сподіваємося, принесуть нам гриби. І саме за ці лісові грибні прогулянки, я люблю осінь.

А я така!

Наскільки можу про себе судити, то я зовсім не спокійна. Займаюся від найменшої іскри! Крім того, як та баба Палажка, побалакати готова завжди! Та й не однією, а трьома мовами! Та ще й дві нові на додачу вчити почала! І, з вашого дозволу, додам до них дві мови програмування. То можу ще й без докорів сумління сказати, що маю голову на в'язах. Тож задніх ніколи не пасу!

Крім того, я не покірне телятко: мені палець в рот не клади! Як щось не подобається, то скажу! Як щось хочу, то візьму! Ну, ви зрозуміли.

На диво, я ще й поєдную в собі дві не-поєднувані якості – лінь та перфекціонізм. З одного боку: дивлюся на безлад – так і кортить його прибрати та ще й в інтер'єрі щось змінити. А з іншого: як до діла, так і сіла. І це мене просто мучить!

Крім цього всього, люблю читати. І не абикого, а самого Короля Жахів! Люблю собі нерви лоскотати. А ще мені подобається жити в хмарах: допомагає забути про нагальні проблеми й забирає із собою в чарівний світ мрій.

Отака я!

Майя ПЕЛЄВІНА

Дем'ян КАПРАН

Справжній друг

Говорять, що справжній друг пізнається в біді. Звісно, так і є. Якщо у вас трапилася біда, то першим, хто прийде

на допомогу, буде саме друг. Саме він підтримає, підставить своє плече, надасть допомогу.

Якось одного літнього теплого дня я домовився допомогти другові копати басейн. Сів на велосипед та поїхав. На дорозі трапився великий схил. Мій велик набрав швидкість. І, не впоравшись із керуванням, я впав. Дуже боліло... Оглянувши себе, побачив оголені кістки на лікті, на коліні та вщент заюшений кров'ю живіт, глибоко зчесаний об асфальт. Поряд лежав напрочуд уцілий телефон. Одрразу ж спала на думку ідея зателефонувати другові.

Зателефонував і покликав на допомогу. Богдан неймовірно швидко прибіг і допоміг безпечно дійти до його будинку. Обробивши рани й замазавши їх зеленкою, я став почувати себе краще. Тож безмежно

вдячний другові за допомогу, яку він мені надав.

Після цієї пригоди, яка сталася зі мною, можу з упевненістю сказати, що справжній друг дійсно пізнається в біді.

Осінь вступає в права

Прокинувшись осіннім прохолодним ранком, я заглянув у вікно. Спитаєте, що побачив? Неймовірно красу природи, неперевершений пейзаж, вишукану граційність різнокольорових листочків, які кружляють у веселому танку. Як пустотливий вітерець бавиться з барвистим килимом опалого листя. Відчув, як осінній туман ніжно огортає землю, ніби захищаючи її від чогось.

Привидившись, побачив малесенького їжачка, який прямував на купу листя й за-

зирнув туди, як до себе додому. Здається, що його буде знайти так само складно в цій купі, як голку в копиці сіна. Глянув у небо. А там, не поспішаючи, летить ключ журавлів і співає сумну прощальну пісню.

Відчинивши вікно, відчув подих осені. І мені захотілося прогулятися й зануритися в яскраве листя. Захотілося усміхнутися ще теплим променям сонця. Пройде декілька тижнів – і в спину вже дихатиме осінній холод. Не почуємо гомінкого сміху дітлахів. Блакитне небо перетвориться на сіре, а хмаринки все частіше почнуть плакати, укриваючи землю холодними краплями дощу. І сидітиму на дивані, закутавшись м'яким теплим пледом, питиму чай і з сумом дивитимуся, як осінь крок за кроком вступає у свої права.

Я – цікава людина

Коли я почула тему твору, розгубилася й почала думати, що саме розповім.

Чи замислювалися ви над тим, чому одних людей вважають цікавими, а інших ні? І взагалі, чому, якщо не зареєстрована в Інстаграмі або не знаю якийсь тренд, я повинна бути не цікавою серед однолітків. Чому люди дивляться поверхнево?

Багато запитань та мало відповідей. Але головне, що ми повинні розуміти: кожен особливий і неповторний зі своїм характером, почуттям гумору, зовнішнім виглядом та інтере-

сами. І якщо ви гадаєте, що я не цікава людина, тоді поясніть, чому ви є цікавими, чому ми не можемо мати різні інтереси та погляди на життя.

Я займаюся танцями, люблю собак та папуг, захоплююся макіяжем та полюблюю читати детективні історії. Мрію подорожувати по всьому світу, знайомитися з іншими культурами, мовами та людьми. Хочу насолодитися чашечкою лате в усіх кутках нашої прекрасної землі. Особливо об'їздити Україну, мою Батьківщину. Хочу спробувати себе у волонтерстві, допомагати сиротам та літнім людям. Вивчати іноземні мови та вдосконалювати рідну.

Від цього я не стаю не цікавою. А якщо ми познайомимося ближче, можливо, виявимося більш схожими, ніж здавалося на початку. Наприклад, незважаючи на інтереси, я можу вислухати когось у важку чи найрадіснішу хвилину. І хто б це не був, стану щасливішою, бо зможу хоча б трішки, але підняти чийсь настрій або допомогти. Тим паче, я завжди за щось нове та цікаве. Тому ми можемо почати якусь свою тему.

Поважаймо один одного! Толерантно ставмося до поглядів та особливостей інших. Усі ми цікаві та неповторні! Пізнаваймо себе й інших!

Анастасія СТРУКОВА

Сумна історія

Було це недавно. Кілька місяців тому. Я йшла парком, слухала музику й просто насолоджувалась життям. День здавався чудовим.

Біля мене тупцювала дівчина років шістнадцяти. Спочатку я зовсім не помічала ні її, ні сльози, які капали з очей, раз за разом привертаючи увагу людей. «Гей ти, іди сюди», – кричала жінка років 45. І навіть попри музику можна було відчутися злість у її словах. І доки я зрозуміла, що це було адресовано дівчині, вона вже підійшла. «Ти, невдячна дитино! Як ти могла так вчинити?!» – різкі слова виривалися з вуст жінки, наче блискавка.

Ось тут вже я зосередилася. Стало страшно за дівчину. Я сіла на лавку, вимкнула музи-

ку, але залишилася в навушниках, щоб не привертати до себе зайвої уваги. Жінка продовжувала підвищувати голос і лаятися. Це тривало хвилин десять, доки дівчина не витримала й відповіла: «Мамо, якби ти справді цікавилася моїм життям, то б знала, що тиждень тому померла моя єдина подруга. І ті одиниці з математики, за які ти мене лаєш, я вже переклала».

Настала хвилинка мовчання. «Я просто хочу, щоб у тебе все вийшло. І в тебе склалося не таке життя, як у матері», – жінка заплакала й обійняла свою доньку.

У той момент я також хотіла їх обійняти, але пішла, увімкнула музику й продовжила прогулянку. Але вже іншою. Сумною та понурою.

Ольга КОВАЛЬОВА

Осінь – не депресія

Для мене Осінь – не депресія. Вона інше. Я думаю, це

лише наполовину правдиве клеймо для такої мінливо-золотавої пори. Відчуваю запах мокрого асфальту й дощу, що змив минуле.

Осінь – це початок. Я відчуваю спокій: навколо мене кружляє жовте листя, приховуючи й утому, і нудьгу. Теплий присмак кави, що гріє руки. Мій погляд у небо. На годиннику Осінь, а в душі моїй – любов.

Сонце сідає за обрій, ховаючи красу вечірньої пори. Заграє помаранчевим усе місто. Затихне спів і почнетесь лиш весною. Засне все в глибокій сні.

Осінь покриє холодами місто, а може, і чийсь душу. Але якщо б «зимною» вона не була, все одно може стати чийсь Весною.

Анна ПАВЛЕНКО

Я така!

Мама часто каже, щоб я не ловила гав, бо як в одне вухо влітає, одразу через інше вилітає. Але, незважаючи на це, я завзято виконую свою роботу, аж дим іде. Рідко товчу воду в ступі. Іноді немає ані часу, ані бажання плити за течією, тому, щоб бути на коні, треба брати бика за роги й рішуче йти до мети.

Досить часто в різних змаганнях в мені прокидається жага до перемоги, так що хочеться втерти носа всім і показати себе з найкращого боку, бо так неприємно піймати облизня.

Та негативні риси характеру іноді дуже заважають. Мене не складно обвести навколо пальця, бо я легко довіряю людям. Також буває важко прийняти важливе рішення й нарешті перейти Рубікон. Та, сподіваюся, із часом стану достатньо рішучою, щоб це мене не хвилювало. Бо я така!

Валерія ПИСАРЕНКО

Заповітна мрія

Мрія... Скільки асоціацій виникає, коли почуєш це слово? Можливо, одна, три або вісім, а може, навіть тисячі. А хіба це так важливо? Ні, адже «мрія» про щось високе. І немає значення, чи матеріальна ця річ, чи духовна, оскільки в кожного власні потреби й мета. Головне, що вона не виконується за помахом чарівної палички, її не отримувеш за лічені хвилини, а здобути можливо важкою щоденною працею й невмирущою вірою.

Заповітна мрія – це маленька невгамовна іскорка в душі, яка живить великий вогонь симбіозу наснаги, завзяття та натхнення. Проте полум'я легко згасне без нашої підтримки: воно буде ледве-ледве жевріти, якщо ми зневіримося в прагненні. Мрія не може існувати самостійно, так само, як і ми не бачимо сенсу життя без неї. Та чи просто до неї дотягтися, схопити й утримати у своїх руках, не зважаючи ні на що?

Про що ж я мрію? Чого бажаю досягти? Інколи здається, що мети не маю, у голову лізуть дурні думки. Та все-таки прагну знайти своє призначення, реалізуватися як особистість. Боюся марно прожити відведені мені роки. Найбільше прагну стати щасливою та ще не знаю, де це станеться. Можливо, варто зараз просто жити, а воно само раптово віднайде мене. І не покине!

Заглянула осінь у вікохце

Вересень, тихо потискаючи руку, розминувся з серпнем. Жовто-багряне листя почало опадати додолу, дні стали похмурими, пішли дощі. Природа немов змінила настроїв та благає повернути все назад. На диво, ця осінь доволі тепла, навіть тварини це помітили.

Насправді, осіння пора року достатньо оманлива: то вона засмучує все навкруги, то навпаки – привертає увагу своїми золотистими косами сонячного проміння. Але похмура погода – теж погода. Люди часто не помічають усієї краси хмарних днів. Як це атмосферно: лежати в копиці сіна десь у пшеничному полі та роздивлятися хмари, підключаючи фантазію та вигадуючи різні асоціації з побаченим.

Осінь – дуже приваблива пора року, тому потрібно насолоджуватися кожною секундою цих коротеньких деньків.

Анастасія ШЕПЕЛЬ

Владислав Пісковий

Хто я?

Я людина така, що палець у рот не кладу. Звісно, іноді працюю гірш теляти, але не плентаюсь у хвості. Маю гарний гумор, але людей, які його зрозуміють, крапля в морі. Завжди мрію бути на коні, але виходить... лише блукати манівцями. Від цього й роблю майже всі справи, висолопивши язика. Хоча вітер у голові в мене не грає: якщо пообіцяв – завжди виконаю. Деякі кажуть, що я гаряча голова, але все ж гну спину на творчих завданнях.

Так, я такий, межи хатою й коморою загублений...

Бог – усередині

Я люблю Бога... Бог мешкає в моєму притулку – тілі – та наповнює душу світлом. Бог – навколо: у людях, у живому та неживому. У всьому.

Джерело Бога – це єдине місце, де може зібратися людство в одному місці, в один і той же час, зазирнувши до себе всередину. Хто ще здатен на таке диво, як не Бог? Я знаю, що його називають по-різному, але для людей, які не чіпляються за форму, а дивляться вглиб, це не важливо. Я одна з таких...

Абсолют, Дао, Найвищий Розум, Аллах, Вічність, Усесвітня душа – історія знає ба-

гато імен, але це все лущиння, за яким ховається одне ядро й не залежить від убрання. Бог є! Він – усередині! «Хто шукає, завжди знайде».

Проявлена мить щастя

Щастя завжди вирує в повітрі, воно – сонячний зайчик, треба лиш спіймати за хвостика та притиснути до свого серця. Для щастя немає причин, воно – вічне. Але ось для суми іноді знайдуться приводи, коли ми забуваємо про щастя. Як тільки відкинемо лихі думки вбік, забудемо про проблеми – наповнимся радістю, для якої, здавалося б, немає причин. Отож, щастя безпричинне, воно є завжди. Смуток з'являється тоді, коли щось у собі чи зовні дозволяє нам забувати про щастя.

Одразу з почутою назвою спалахнув спомин моєї миті щастя. Це було так... Одного разу в парку «Перемога», на занятті з йоги, у стан спокою було приведено всі складові моєї природи: дух, душу й тіло. У безумовній радості я розплющила очі й підвела їх до неба... Усмішка засяяла на кінчиках губ та очей, спалахнула іскорка любові, враженої красою неба, у серці. Я дивилася на нього та поринула в глибоку синь. Раптом здалося, що небо поглинуло мене: я стала його частиною... Я стала небом... На мить. Щасливу. Але мить...

Лірнаючи в глибини щастя

Щастя починається там, де ми дозволяємо собі бути щасливими. Часто воно просто в нас перед носом, а ми закриваємося від нього, загортаючись у ковдру проблем. Інколи реальних, а частіше й вигаданих.

Чи не щастям є сонце, яке визирнуло

з-за хмари й освітило темне приміщення? Чи не щастям є сама людина як вищий, досконалий прояв життя на Землі? Для мене – так.

Часто можна почути таку думку: „У кожного своє щастя“. Але це не зовсім правильно: адже є речі, які роблять кожну людину щасливою, якщо вона готова це прийняти, знявши з себе темний кожух негараздів.

Найперше та найцінніше – це життя, найдорожча одиниця у Всесвіті. Тож ми повинні цінувати його та берегти. Але коли я пишу про життя, маю на увазі не тільки існування тіла, а й душі – скрипки, на якій грає автор – Дух. За моїм світобаченням, людина, у першу чергу, інформаційна, тобто духовна, а вже потім матеріальна (тілесна).

Друга річ, яка робить кожного щасливим, – це добро. Добро, яке ти випромінюєш, і добро, яке тобі повертається. Усе діє бумерангом, хоч як не крути.

Третя грань, до якої повинна прагнути людина, – це гармонія, що й дорівнює щастю. Гармонія, набута всередині й постійно підтримувана контактом із собою, переноситься в навколишній світ й утворює суцільний світ радості й любові, що і є істинним щастям.

Тож звертаюся до всіх людей планети. Будьте щасливими! Та щастям напивайтеся не тільки за рахунок зовнішніх речей, а й внутрішніх трансформацій. Загляньте до себе всередину, послухайте серце. Що воно говорить? Що хоче сказати? Прислухайтесь... Може, воно стогне від болю, страждань, а може, радіє від прощення когось важливого для вас...

Спостерігайте! Та не забувайте, що життя людське – найцінніший Скарб у світі!

П'ята ранку осені...

Усю ніч дзюркотіла вода за вікном, а під ранок стихло. Виходячи на вулицю, я відчув м'який запах свіжого дощу. Усе довкола вистелене килимами помаранчевого листя, розріджений туман хапає перші промені сонця, яке виглядає з-за обрію. Від слабого вітру шелестить та осипається клен. Калюжі ховають у собі зображення оранжевого світу...

Минає ще одна мить – тишу порушує ворон. Шумить столітній дуб. Мокрий асфальт віддзеркалює чисте небо, яке контрастує з жовтим. Ніжний вітерець пронизує шибку вікна, запускаючи запах зів'ялого листя в кімнату. Далеко чути лелече прощання.

Під ковдрою здається іншим світ. Моя кімната тоне в перших променях сонця. І знову глуха тиша, затишок.

Заповітна мрія

У кожної людини є заповітні мрії, адже вони частина нашого життя. Без фантазій його уявити майже неможливо. Саме завдяки їм було зроблено багато наукових відкриттів та світових знахідок.

Усі люди – різні особистості, із різноманітним внутрішнім світом, мають свою особливу мрію. Якщо ж її немає, то мені здається, що така людина немає мети в житті. Отже, для мене заповітна мрія – це те, до чого потрібно прагнути.

Майже всі люди мають мрію. Я не виняток. Моя мета – ґрунтовна освіта, чудова робота, яка не займатиме багато часу. Хочу стати відомим у всьому світі. А для цього потрібні освіта й продуктивна праця. Як для заробітку, так і над собою.

І навіть якщо це просто дитяча мрія, яка колись зникне, сподіваюсь і вірю, що все вий-

де. Ітиму до мети, не зважаючи ні на що.

Отже, мрія – частина людського життя, мета існування. Головне – пам'ятати, що мріяти ніколи не пізно!

Я такий!

Ще змалку мої батьки та дідусь разом із бабусею навчали правильній поведінці в суспільстві та етикету. Тому з ранніх років у мене вироблялася звичка не діставати облизня. У мені розкривали найкращі риси характеру й допомагали позбавитися поганих. Я ніколи не б'ю байдки, не виконую робіт у свинячий голос, не кидаю обіцянок на вітер, допомагаю друзям у складних ситуаціях.

Однією з найважливіших рис мого характеру є можливість вчитися на своїх та чужих помилках. Після кожного неправильного рішення я гну спину для того, щоб уникнути проблем у майбутньому. Також важливою особливістю вважаю вміння оцінити ситуацію й не носити воду решетом, бо така праця ніколи не цінується і, найчастіше, є п'ятим колесом до воза.

Незважаючи на зауважене вище, я ні тепер ні в четвер не виконував би роботу, яка мені не подобається, якою важливою вона б не була. У мене на лобі написано, що я працьовита людина, але ця здатність ніколи не витрачатиметься марно. Саме тому можна сказати: просячи мене зробити що-небудь, що не подобається, ви будете битися лобом об стіну.

Підводячи невеликі підсумки, можна додати, що мене можна назвати людиною, якій хоч у вухо бгай, все одно вона залишиться спокійною та розсудливою.

Пандемія – загроза чи спасіння?

Згадайте себе рік тому. Пригадайте надії, плани, сподівання, амбіції та мрії. Особисто я бачила себе частиною дуже крутого проекту, але... щось пішло не так.

Ви пам'ятаєте, яким саме уявляли цей час? Напевно, для когось це мав бути останній, найкращий рік навчання, ще хтось мріяв зіграти весілля цього літа, а хтось просто планував жити без змін – сіро та буденно. Варіантів може бути багато, але ніхто й думати не міг про пандемію нового та нікому невідомого вірусу – COVID-19.

Можна дуже довго та нудно говорити про загрозу для життя, обмежувальні заходи та про те, що всім нам слід залишатися вдома, але я хочу сказати інше. Чи надавали ви раніше великого значення прогулянці зі своїми друзями? Цінували момент, коли рано-вранці, крокуючи до школи або на роботу, бачили, як на зміну темній та холодній ночі виходило сонце й будило все навкруги? Усвідомлювали вагомість тієї миті, коли вас обіймає мама, телефонує родич або з величезним ентузіазмом пише друг, розповідаючи про вихід нового фільму? Переконана, що ніхто й ніщо не змушувало вас замислитися над тим, що прості щоденні речі – безцінні. І саме пандемія продемонструвала це так яскраво!

Усі ми працюємо, завжди зайняті, маємо безліч проблем, переживань, турбот. Прагнемо мати вищу посаду, більше досягнень, кращі оцінки та заробітну плату.

Ми перебуваємо у вічній гонитві за чимось, хоча чітко усвідомлюємо, що хтось завжди буде попереду. І саме це «змагання» руйнує нас зсередини. Ми стаємо байдужими до навколишнього світу, серце перетворюється на шматок металу, бо ми забуваємо проводити час з найріднішими. Наша душа гине, а егоцентризм набуває обертів. І ось, в один момент, завмирає життя навколо – і людина залишається один на один зі своєю сутністю. В якому ж образі постане перед нею її внутрішній світ – мала сіра тінь чи величезний пишний яр?..

Руслана СКАЧКО

Осінній ліс...

Осінь... Найдивовижніша пора року. Саме восени дівчина-природа зодягає дерева в помаранчеві та червоні шати. Дмухає холодний вітерець – і прилітають сірі хмари та затуляють сонечко своїми лапатами краями. А воно зігріває землю

останніми теплими та яскравими промінцями... Тепер нашої гарячої зірочки не буде до весни.

А який гарний осінній ліс, немов у казці. На галявині поруч із річкою росте невеличка яблунька, на ній світяться великі-превеликі яблочки, які, немов золотом, виблискують своїми наливними червоними боками. Поруч ростуть дві подружки: сосна та ялинка. На цих деревах живуть лісові красуні – руді білочки. Одна з них вийшла зі своєї домівки й пострибала по гілках донизу, підбрала шишку, яка впала з сосни. А інша зірвала грибочок, який ріс біля яблуньки. Біля річки колишуться дівчата-верби, які опустили свої коси до води й розмовляють із річковими мешканцями. Поруч в очереті дрімали білі, як сніг, гуси.

Ось до столітнього дуба, що стоїть посередіні галявини, ніби самотній велетень, підійшов кабан поїсти жолудів, які впали на землю. Неподалік зі своєї нірки вийшов їжачок у пошуках поживи. Серед багряного опалого листя зайченята грають у хованки, а неподалік розмовляють зайчихи.

Аж раптом почувся голос ведмедя. Кабан з переляку зарився в листя. Білочки та їжачок повернулися до своїх домівок. А зайченята побігли до матерів. І навіть білі гуси, які спали в очереті, попростилися й за'ел'готіли. І тільки дятлик, який сидів на берізі, не злякався, бо в той час рятував дерево від жучків-короїдів.

А я теж не сумую в цей осінній час: сиджу на кухні й пишу твір про осінь...

А я така!

Можу сказати, що я досить спокійна, хоч до рани прикладай, проте іноді займаюся від найменшої іскри. Але при цьому ніколи довго не тримаю образи, досить швидко прощаю та забуваю. Їх я не хочу пам'ятати, щоб не забивати собі голову поганими речами. Мені здається, якщо довго носити в собі образи чи погані думки та обдумувати їх, то вони рояться, як бджоли у вулику й починають тебе розтирати в порошок. Вони тягнуть тебе вниз і стає ще гірше.

Як тільки бачу несправедливість, відразу ж беру її близько до серця. Я вважаю, що жити потрібно праведно, і найбільше мене зачіпає, якщо бачу, що когось обманюють або поводяться нечесно. Тоді я намагаюся зробити все можливе, щоб вивести на чисту воду цю людину. На мій погляд, добиватися справедливості потрібно завжди, інакше світ збожеволіє.

Маю не дуже гарну особливість – лінуюся. Іноді буває, що є робота, яку терміново треба робити, а мені хочеться просто бити байдики чи робити те діло, до якого лежить душа. Я намагаюся з цим боротися, але буває, що дістаю облизня. Тоді доробляти необхідну роботу доводиться вночі або напередодні здачі. Звісно, розумію, що лінь – це погана якість, якої треба позбутися. Сподіваюся, що з часом у мене вийде.

Можливо, я навіть романтик. Люблю милуватися заходом або сідіти вночі на схилі й дивитися, як проходить нічне життя. У такі моменти в голові виникають думки про щось важливе, а іноді навіть народжуються вірші. Проте, чесно кажучи, я майже нікому

їх не читаю, зберігаю тільки для себе, бо в них змальовано стан моєї душі.

Якщо займаюся якоюсь справою, захоплююся неї повністю, буває навіть, що грію чуба. У мене виходить усе робити добре, коли допомагає натхнення. Також подобається після якісного виконання завдання бути на коні.

Тож всі ми не ідеальні, але в кожного є своя родзинка. І якщо ми будемо вставати дибки проти своїх недоліків, то одного разу зможемо стати кращими.

Зерно істини

Чому саме «зерно істини»? Можливо, тому що все починається з зерна, яке знає своє завдання: стати паростком, плодом чи деревом.

Що впливає на зерно? І те, куди воно потрапило, і який ґрунт. Оточення також впливає на те, як воно зможе виконати своє призначення. У родючому ґрунті зерно краще проросте та реалізує свою мету, а в глеккому насилу проросте й не зможе ефективно робити те, що повинне або ж і зовсім не прокльонеться.

Але, незважаючи на це, суть зерна не зміниться, усі закладені якості залишаться: із зернини пшениці виросте пшениця, а із ячменю – ячмінь.

Призначення зерна, суть, важливіше та сильніше за середовище та оточення. Бо воно духовне, глибинне й вічне.

Отже, зерно істини – це суть буття, найголовніший принцип світобудови, що завжди є незмінним, незважаючи на умови та оточення.

Марія ШРАМКО

Око

Десь у гущавині лісу веде крута стежка до озера.

Воно велике, кругле, немов хтось викреслив його у вигляді кола чи ока. Вода темна від крислатих гілок дерев, а сонце сховане за їхніми розлогими верхівками. Попри те, що озеро ховалося в тіні, воно блищало як дзеркало, у ньому відбивалися й небо, й усе навколишнє.

Посередині озера вальсувало лапате листя в танці з квітами. Латаття.

Якщо подивитися на нього з висоти хмар, що тануть у безмежній височині, то можна побачити «погляд» лісу. Глибокий та вдумливий. Саме таким він має бути в того, хто бачив усе.

І молодий птах, що вперше вилетів зі свого гнізда, закарбував таким цей краєвид назавжди.

Марія ПІДДУБНА

Із чого

тчете щастя?

Із чого зіткане щастя? Хоча, мабуть, точніше буде спитати, із чого ви тчете своє щастя? Воно стає все більшим та більшим за роки нашого життя. Клаптик за клаптиком ми зшиваємо ті моменти ейфорії, які відкладаються в нашому розумі. Чи, швидше, серці? Або душі? Проте це не так важливо, ми самі обертаємо нитки й тканину. І не обов'язково вони мають бути однаковими.

Уявіть собі, що ваше щастя – це покривало, яке ховає від поганих спогадів, ніби ковдра, до якої ми намагаємося добігти вночі швидше, аби не вхопило чудовисько.

Яке воно? Різнокольорове чи, можливо, монохромне? Які барви переважають? Якого кольору ваші позитивні спогади?

А наскільки воно велике? Якщо мале, не думаю, що це погано. Навіть навпаки. Ви старанно відбираєте, сортуєте спогади та емоції на ваше щастя. Але якщо й велике, це теж добре.

Багато речей роблять вас щасливими та дарують позитивні емоції. Можливо, якісь клаптики вже майже стерлися або з'явилися буруб'яшки, як на

улюбленому старому светрі. Адже якимсь частинкам уже багато років, а покривало служить вірою та правдою довгий час. Проте нові додаються з кожним роком, ковдра збільшується, а це не може не радувати.

Тож... із чого ви тчете своє щастя?

Золота осінь

Красива осінь

вишиває клени

Червоним, жовтим,

срібним, золотим.

А листя просить:

– Виший нас зеленим!

Ми ще побудем,

ще не полетим

Л. Костенко

Моя осінь сповнена теплим сонячним промінням, запахом дощу, шелестом листя під ногами, печивом та чаєм з лимоном.

Особливо з нетерпінням чекаю подорожі до осіннього лісу. Восени ми любимо збирати гриби. Дуже приємно гуляти стежками, усипаними золотим листям. Зрідка серед нерухомих гілок можна побачити пташку або хвіст спритної білки.

Олексій ТРОЦЬКИЙ

читати пташку або хвіст спритної білки.

А ще в цей час дуже чисте повітря, у ньому відчуваються дивовижна свіжість та прохолода. Це допомагає розслабитися, відпочити й набратися сил.

Осінній ліс, як на мене, схожий на тихе казкове королівство, в якому природа наповнена тишею та величчю.

Софія СТЕФАНИШИН

Не треба ніяких «але»...

Написати список зі ста мрій чи обрати одну заповітну? Що важче? До першого я, не довго думаючи, почала б писати мету життя, невеличкі речі, що робитимуть мене щасливою, щось важливе. Більшою щось таке, на що здатна вплинути. Недоговорюючи собі всього, слідувала б правилу: «Кожен є ковалем свого щастя».

Зрозумійте мене зараз правильно. Я погоджуюся з цим висловом. У мене надзвичайно романтично-затишне повсякдення. Принаймні сприймаю його таким.

Роблю те, що надихає, зачаровує. І не важливо, наскільки виходить, бо насолоджуюся цим. Маю круг друзів – людей, з якими цікаво, плани на майбутнє та здатність реалізовуватися, постійно дізнаюся щось нове.

Але завжди залишається заповітне бажання, таємно зігріте в серці. Відверта відповідь – прожити пригоду. Знайомства з новими людьми. Ув'язуватися в авантюри чи навпаки розв'язувати найпростіші проблеми. Щось таке... цікаве. Я мрію стати отією головною героїнею, що до неї підбігає знайома з паралелі з повідомленням про надзвичайну необхідність їхати разом. І потім вони відправляються рятувати світ під пісні Боуї, фотографуючи речі, в які важко було б повірити, якби не докази-світліни.

Заповітна мрія чарівна й наївна, а далі не треба ніяких «але».

Єгор ТОРГАШИН

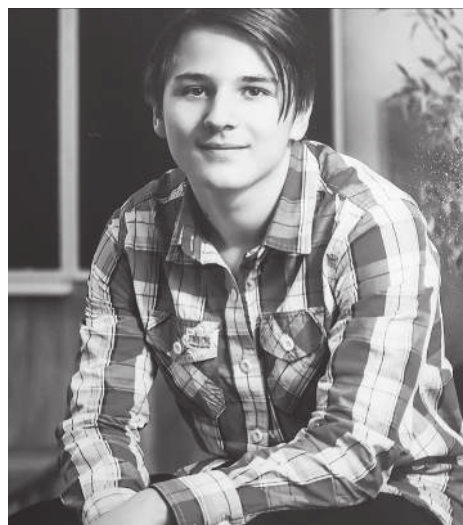
З чого зіткане щастя?

«З чого зіткане щастя?» Це доволі цікаве питання, і я хотів би висловити свою думку стосовно цього.

Для початку з'ясуємо: що таке щастя? Це слово ми чуємо майже щодня, переглядаючи телесеріали, фільми, читаючи книги, газети тощо. З наукової точки зору щастя – це психоемоційний стан цілковитого задоволення життям людини; з точки зору літератури – це мета життя та те, чого прагне кожна людина без винятку. Але, на мій погляд, це ілюзія, створена людьми.

Щастя – це свого роду індикатор, який відображає те, наскільки навколишній світ та події відповідають бажанням людини. Прикладом може стати класичний сюжет багатьох літературних творів – нещасливий персонаж дуже самотній та шукає свою половинку, своє кохання, знаходить його та стає щасливим. Таких прикладів можна навести безліч.

Тобто, щастя «зіткане» лише з ілюзій, створених самою людиною самостійно: потрібно мати дружину, дітей, роботу тощо. Але чи справді цього досить. Відповідь на це питання дати майже неможливо. Життя усе поставить на свої місця.

Творча юнь «Перевесла»

Сонячний день 7 листопада зібрав творчу юнь «Перевесла» біля пам'ятника Кобзарю в Полтаві. На честь Дня слов'янської писемності відбулося нагородження переможців та лауреатів міжнародного фестивалю «Рекітське сузір'я-2020», який цього рік все-таки відбувся навіть онлайн.

Яскраве сонце, приємна зустріч однодумців та наставників осіннє рандеву зробили святом, якого давно чекали. Нарешті нагороди потрапили до рук тих, хто плідно працював словом, фотооб'єктивом, пензлем чи пером журналіста.

Підсумки підбито, нові плани накреслено, дороги до наступних фестивалів прокладено!